

РЕШЕНИЕ

№ 5048

гр. София, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 08.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

като разгледа дело номер **11379** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 22-25-96/16.11.20г на И. С. Л. от [населено място] против Заповед № ЗС-132/07.10.20г на Министъра на отбраната, с която на осн. чл.80а от ЗДС от жалбоподателя се изземва частна дър.собственост- гараж №14 с площ 17кв.м., находящ се в сграда в [населено място], район „В.“, [улица], ет.-1.

В жалбата се сочи, че Заповедта е нищожна/без предмет/ или евентуално е мат. и проц.незаконосъобразна, моли се за прогласяването ѝ за нищожна или отмяната ѝ, както и за присъждане на разноски.Твърди се, че въпросният гараж е обособена гаражна клетка-част от подземен етаж на сградата/обща част/, като жалбоподателят като собственик на обект и процент общи части от сградата, се явява и собственик на процент ид.части от целия подземен етаж.Не са били налице предпоставките по чл.80а от ЗДС за изземване на имота. Налице е висящо съд.производство по обжалване заповед на Началника на СГКК- С. за изменение на КККР - чрез вписване в КР на жалбоподателя като собственик на гаража.В съд.заседание жалбоподателят лично поддържа жалбата и моли за спиране на производството по делото-поради висящо преюдициално съдебно производство.

Ответникът- Министър на отбраната се представлява в съд.заседание от юрк.Т., като оспорва жалбата като неоснователна, моли за отхвърлянето ѝ и за присъждане на юрк.възнаграждение. В писмено становище се сочи, че за имота има съставен А., предоставен е за ползване и управление на ИА“ВКВПД“, като се ползва от жалбоподателя при отпаднало правно основание/договор за наем от 1981г със срок- до отпадане качеството на военнослужещ от наемателя/.Жалбоподателят е пенсиониран

на 06.07.93г, тогава е изгубил качеството жалбоподател и е отпаднало качеството му военнослужещ. Договорът за наем е бил прекратен, като поради неосвобождането му в указания срок- жалбоподателят следва да плаща месечно обезщетение в размер-четирикратен месечен наем. Към 25.09.20г жалбоподателят има и неплатено обезщетение в размер общо на 1064.09лв. Заповедта отговаря на изискванията за законосъобразност по чл.146 от АПК, като твърденията, че гаражът е обща част се явяват недоказани.

С Определение № 8671/20.11.20г, влязло в сила на 04.12.20г, Съдът е оставил без уважение Особеното искане на жалбоподателя - за спиране на предв.изпълнение на Заповедта, предвидено в закона.

С протоколно Определение от 07.04.21г, влязло в сила на 15.04.21г- производството по делото е спряно-по постановяване на краен съд.акт по д.№ 10020/20г на АССГ, като с Определение от 19.03.22г производството по настоящото дело е възобновено.

Съдът намира жалбата за допустима за разглеждане, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна проц.легитимация/адресат на акта/, срещу инд.адм.акт по см. на АПК и ЗДС, пред надлежния съд, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е собственик , считано от 26.12.90г, на ап.4, ет.2,вх.А на бл. № 41-43, [улица]-С.. Видно от Удостоверение за идентичност от 04.11.20г- вх.А е самостоятелен обект в КККР с № 68134.1895.851.4, като апартаментът на жалбоподателя по КККР е с № 68134.1895.851.4.4.

Видно от Обяснителна записка относно бл.№ 41-43,съхранявана в Н.-СО, подземният гараж е с обособени отделни гаражни клетки. Видно от вписан А. № 10589/21.05.20г- гараж № 14 е частна дър.собственост /по КККР с № 68134.1895.851.9.14/,актуалният адрес вече е [улица], ет.-1, предходен е А. № 9620/80г, предоставен е за управление на ИА“ВКВПД“- съгл. ПМС № 123/15.05.15г.

С договор за наем от 11.02.81г гаражът е отдаден под наем на жалбоподателя, със срок- до момента, когато изгуби качеството си военнослужещ. С Уведомление от 03.07.20г същият е уведомен от ИА „ВКВПД“, че : от 1995г не е представял документ, че е военнослужещ, т.е. изгуби е това качество, респ. договорът за наем е прекратен поради настъпило прекратително условие; за периода м.02.17г-м.07.20г има неплатени задължения в размер на 860.59лв; нарушава условията за наем; налице са хипотезите на чл. 23 ал.1 т.1,4,5 и 7 от Наредба № Н-22/10г, поради което следва в 1месечен срок от получаване на уведомлението да предаде имота с протокол-опис и доказателства за изплатени задължения, като след срока - ще му се начислява обезщетение в размер на 83.28лв с ДДС месечно за ползване на имот при отпаднало правно основание,съгл. чл. 24 ал.3 от Наредбата; при липса на доброволно освобождаване- ще бъде издадена заповед по чл.80а от ЗДС за изземване. Уведомлението е неуспешно връчено с обратна разписка на 17.07.20г, на 11.07.20г,14.07.20г и 23.07.20г жалбоподателят не е открит на адреса на жилището си, на 14.07.20г уведомлението е залепено на гаража, а на 23.07.20г е залепено и на вратата на жилището му.

Видно от Докладна записка от 06.10.20г на ИД на ИА“ВКВПД“ до Министъра на отбраната: жалбоподателят е декларирал сам на 06.07.93г, че е пенсионер от 06.07.93г;

не е представял от 1995г документ, че е военнослужещ; гаражът не е освободен доброволно в указания 1месечен срок и от 24.08.20г му се начислява месечно обезщетение по чл.24 ал.3 от Наредбата; гаражът се държи на отпаднало правно основание от жалбоподателя, който не е правоимащ по см. на чл.226б от ЗОВСРБ; предлага се издаване на заповед за изземване.

Издадена е обж. Заповед № ЗС-132/07.10.20г, с която на осн. чл.80а от ЗДС от жалбоподателя се изземва частна дър.собственост- гараж №14 с площ 17кв.м., находящ се в сграда в [населено място], район „В.“, [улица], ет.-1. Заповедта е издадена от Зам.министър на отбраната А.В., съгл. Заповед за заместване № ОХ-798/02.10.20г. С нея е определен срок за доброволно изпълнение-23.11.20г, както и насрочено принуд.изпълнение за 26.11.20г от 11часа/при липса на доброволно такова/. Основанията за издаването ѝ са изложените в докладната записка.

Заповедта е неуспешно връчена с обратна разписка на 09.10.20г, уведомление от 21.10.20г за издаването ѝ е залепено на гаража на 30.10.20г, както и на входната врата на вх.А- неясно кога, на осн. чл.18а ал.9 от АПК. Жалбата до съда е от 16.11.20г, като Съдът я приема за депозирана в срок, доколкото няма данни кога Заповедта е връчена редовно чрез залепване на уведомление на входната врата на вх.А/чл.18а ал.9 от АПК не визиращ залепване на вратата на гаража, а на входната врата на жилището, на входа и пощенската кутия.

С Определение № 2107/07.03.22г на ВАС е оставено в сила Определение № 5853/06.08.21г по д.№ 10020/20г на АССГ, с което е оставена без разглеждане жалбата на 4 бр.ФЛ/сред тях и настоящия жалбоподател/- срещу Заповед № 18-2484/07.03.19г на Началник СГКК-С., с която по заявление на ИА“ВКВПД“ се изменя КККР10г и се нанася нов обект- гаражът, съгл. А..

Съдът установи от правна страна следното:

Заповедта е издадена от Зам.Министъра - с правомощия съгл. представената и цитирана Заповед за заместване на Министъра на отбраната и във вр. чл. 80а от ЗДС.

Заповедта е издадена в писмена форма, като съдържа зад.реквизити по чл.59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания за издаването ѝ. Съдържа фактическо основание- имот частна дър.собственост под управление на ИА“ВКВПД“ се държи и ползва при отпаднало правно основание от жалбоподателя. Заповедта е мотивирана и няма порок във формата.

Не са нарушени адм.производствените правила, като са изяснени относимите факти и обстоятелства/чл.35 от АПК/. Заповедта е издадена на 07.10.20г, след като на 23.07.20г жалбоподателят е надлежно уведомен за началото на адм.производство по издаване на заповед по чл.80а от ЗДС и му е даден срок да освободи доброволно имота/не е освободен/. Не е нарушено правото на защита на лицето.

Заповедта е мат.законосъобразна, като е налице хипотезата на чл.80а от ЗДС – „Имот - държавна собственост, предоставен за ползване и управление на Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на подчинение на министъра на отбраната, който се владее или държи без основание или на отпаднало основание от друго физическо или юридическо лице, или който се ползва не по предназначение, се изземва въз основа на заповед на министъра на отбраната“. На жалбоподателя е указано от Съда да представи доказателства, че владее или държи имота на валидно правно основание - не се ангажират такива доказателства. Валидно правно основание е съществувало-Договор за наем от 1981г. Той обаче е прекратен автоматично – с

настъпване на уговореното в него прекратително условие/наемателят е изгубил качеството си на военнослужещ, най-късно при пенсионирането си, респ. най-късно на 06.07.93г, когато е декларирал собственоръчно, че е пенсионер/. Жалбоподателят не твърди и не представя доказателства да е все още военнослужещ. Не е представял декларации по чл.17 от Наредбата/че е военнослужещ/- от 1995г. Няма и ангажирани доказателства същият да е собственик на гаража/или ид.части от него, както се твърди/, нито пък целият подземен гараж в сградата и респ. гараж №14 да е обща част за вх.А. Напротив-гаражът е актуван като частна дър.собственост, под управление на ИА“ВКВПД“ е, нанесен е в КККЛР като самостоятелен обект и в КР собствеността му е отразена според А.. Имотът е под управление на ИА“ВКВПД“-видно от А., като е частна дър.собственост. ИА“ВКВПД“ е структура на подчинение на Министъра на отбраната.

Възраженията на жалбоподателя са неоснователни и недоказани, а Заповедта е правилна и незаконосъобразна. Не е нарушена и целта на закона, като не се констатира превратно упражняване на власт от ответника.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски по чл.143 от АПК вр. чл.37 от ЗПП вр. чл. 24 от НЗПП- в мин.размер от 100лв.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ 22-25-96/16.11.20г на И. С. Л. от [населено място] против Заповед № ЗС-132/07.10.20г на Министъра на отбраната.

ОСЪЖДА И. С. Л. от [населено място] да заплати на Министерство на отбраната сумата от 100лв/сто лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия: